

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ

karakedi

ISSN: 2651-4109

YIL: 2025 SAYI: 73

KALAN YAYINLARI

Basım, Yayım, Dağıtım'da 26 Yıllık Uluslararası Bir Yayınevi

@karakedidergi

www.karakedidergi.com

@Karakedi_Dergi

karakedi.dergi@gmail.com

KÜNYE

Editör: Dr. Yusuf ARSLAN
Tanıtım Sorumlusu: Engin YILDIZ
Teknik Destek: Gökhan ÖZDEMİR

DERGİ KURULU

Niyazi YAŞAR
Aydan AY
Gürkan VURAL
Yusuf ARSLAN
Haydar KARAAĞAÇ

Issn: 2651-4109
karakedi.dergi@gmail.com

*Dergimizde yayımlanan yazıların tamamı
gönüllük esasına dayalı olup sorumluluğu
yazarına aittir.*

KALAN YAYINLARI Üyesi Bir Dergi...

1999'dan beri...

İÇİNDEKİLER

PARFÜM KOKUSU.....	3
SEVGİ EROL ÖÇAL	3
KELEPÇE	4
FAİK KUMRU	4
TESEKKÜRLER ANNE.....	5
NİLGÜN BABACAN	5
KUZEY YANIMA ŞİİRLER	5
İLKER SEDAT DİKEÇ	5
TAPINAK.....	6
BEDRİYE KORKANKORKMAZ	6
RAHİYAM	6
OĞUZ ANIL	6
"KIYAM ZAMANI"	7
DAVUT MORTAŞ.....	7
AŞK SANA AŞIK.....	7
MEHMET ŞİRİN AYDEMİR	7
AŞK KAPIMI ÇALARMİŞ	8
ELVİN MÜTALİBOĞLU	8
DOĞRULUK NERESİDİR	8
İBRAHİM ŞAŞMA	8
FÜRUĞ FERRUHZAD'a MEKTUBUM-2	9
CİHAN SÖYLEMEZ	9
HOŞÇA KAL DEME ZAMANI	10
ÖZLEM TEZCAN DERTSİZ	10
AĞLAR GİBİ GÜLÜYORSUN	10
HIZIR İRFAN ÖNDER.....	10
YAR KENARINDAN	11
CEMAL KARSAVRAN	11
YILDIZLARIN GÖZLERİ	11
Lâvin MİRZA	11
MUTLUYDUK... ..	12
TUĞBA PERİHAN.....	12

SUNUŞ

Sevgili Karakedi Okurları,

Edebiyatın mevsimlere benzeyen bir ruhu vardır; her sayımız bir mevsimin soluğunu taşır. Yazın sıcaklığını geride bırakıp sonbaharın dingin, düşünceli iklimine adım atarken **Karakedi Kültür Sanat Edebiyat Dergisi** olarak 73. sayımızla sizlere sesleniyoruz.

Bu sayıda, sonbaharın hüznünü ve yenilenme umudunu satır aralarında bulacaksınız. Yazarlarımızın sözcüklerle kurduğu düş bahçelerinde dolaşacak, insan ruhunun derinliklerine inecek, duygusal bir yolculuğa çıkacaksınız.

Kültür, sanat ve edebiyatın özgür sesi olma çabamızı bu sayıda da sürdürüyoruz. Karakedi, 73 sayıdır bağımsızlığını ve tutkusunu koruyarak yoluna devam ediyor. Siz okurlarımızla paylaştığımız her yeni sayı, bu yolculuğun en kıymetli durağı oluyor.

Sonbaharın serin rüzgârlarıyla gelen yeni ilhamlara, yeni öykülere ve yeni düşlere hoş geldiniz.

Keyifli okumalar!

PARFÜM KOKUSU

Sevgi EROL ÖÇAL

Gece pencereleri
kararmış bir kent
Yaşamak yeterince zor ölmekse büyük iş
Yaşlı çocuk gözler
Kanla yazılmış
Zikzak çizerek kapanır
Güneşli mavi günler
Yitik anıların kelebeği
Havada çırpınıp durur
Çoktan yitik tepeler güneşsiz çimleriyle
Dişlerini toprağa geçirip toprağı söker
Dalgalar kıyıyı döverken
Beyaz köpükler yalnız
Sözcükler kâğıdın üzerinde kıvrılır
Gözleri kamaştıran güneş
Kelimelerle anlatılmaz bir çekicilikte
Cömert tebessümüyle geceye gülümser
Yitik tozlu yıllar
Bakır rengi saçları yıkar
Köklerinden koparılmış ruhlar
Güneş yanığı yüzleriyle kayıp
Kavurucu çöl sıcaklığında bir serap
Nefes nefese sesler
Bir sayfada dans eden virgül ve noktalı virgül
Gece yavaşça ilerler
Önce kokusu sonra karanlığı
Ay ışığı ile yıkanmış rüzgâr
Hafifçe okşar sessizliğin kızıl gölgesi geceyi
Ağır kapı çekilirken ağlar gibi inler

Kan kırmızı korkunç sessizliğinde gecenin
Bir ıslık sisin içinden yankılanır
Ağaran mavi havanın ıslak sabahında
Parfümü havada asılı bir kadın
Karanlığın kokusunu siler
Palmiye ağaçlarının görüntüsüne hüznün katan
Siyah kaldırımlar gecenin sisinden sıyrılıp
Parfüm kokusuyla beyaza çalarken
Toz kokusu sinmiş insanlar
Geceyi tokatlayarak
Kaygıdan kırağı tutan saçları

Kan çanağı gözleriyle
Parfüm kokusunda arınıp tozdan
Şarkılar söyler
Evler gecenin şefkatine teslim korkusuz
Parfümün şehvetli kokusu doruklarda
Pencereleri kararmış bir kenti
Yaşamaya davet eder...

KELEPÇE FAİK KUMRU

dilim güzele âşinâydı
her an en güzel sözcükleri
damla damla dökerdim diline
kelepçe vurmasaydın dilime
hayâlimde besleyip büyüttüğüm
el değmemiş mâsum sevgimi
içinde yeşertmek için
gözyaşımı sel gibi akıtır
en güzel duygularımı
hiç çekinmeden açardım
zincir vurmasaydın gönlüme
yollar uzar uzardı da
sana çıkan her güzergâha
ömrümü sererdim
koşar belki ererdim
pranga vurmasaydın ayağıma
mesâfeler uzasa da
seneleri harcayıp
her adımda gelirdim seve seve
sınır koymasaydın kara bahtıma
bütün köprüleri yıkınca
bir yastıkta başlayan yeminimiz
iki ayrı yastıkta başı araya düşen
tâlihsiz bir baş gibi kaldım
baş aşağı düştüm
bu yüzden
gönlümde ârâfı yaşıyorum
hangi yön sevgiye gider
pusulamı kaybedince
onu da bulamıyorum
ah bilemezsin gönül urum
tutacak bir dalım da kalmayınca
boşluk nedir onu da sorma
bildiğin ne dersen
gönlüm kendime uçurum

TESEKKÜRLER ANNE

Nilgün BABACAN

Oynayıp zıplayarak
Geçerdi hayat
Yaş aralığı söyle
Üç ile on üç arası
Koşarak gülümsüyordu hayat
Çabuk geçmesinin nedeni
Bu idi heyhat
Vurdukça vururdu
Çok düşenin sırtına
Birkaç yük daha
Düşünmeden yaşayana
Pamuk şeker gibi
Pembe bir hayat
Yok artık bu da ne?
Bende koştum sessizce
Seker alayım diye
İçimdeki çocuk,
Hiç ama hiç büyümedi
Neden? İşte böyle
Ara sıra vururken
Yüzüme sert bir sille
Donar kalırdım, o an
İçimdeki silsile ile
Bir elime şeker
Bir elime top verilse
Çekinmeden oynarım yine
Yaşım gelse elliye

Durma yürü devam et
Durarak geçmez bu hayat böyle
Delice der bederce
İçimdeki çocuk hiç büyümedi anne
Ben senden uzaktayken bile
Senin kanatlarına tutundum.

Aklımda ruhumda
İçimde her zaman
Çocuk ruhum canlandı.
Oyun çağın bitti deme anne, ben henüz on
yaşımdayım
Senin yanında
Anlayacağın ben hiç büyümedim
Hep çocuk yanıma ağır bastı
İçimdeki çocukla hep mutlu kaldım
TEŞEKKÜRLER ANNE...

KUZEY YANIMA ŞİİRLER

İLKER SEDAT DİKEÇ

(nereye dönsem. nereye gitsem. Kuzeyimde sen varsın.)

Ben bir acayıp olurum
Durup dururken
Duyulunca adın--
Kalbimin gerisin geri geldiğini
Sadece bir ben bilirim

Bulanan balçıktan çekildikçe
Dipsiz kuyulardan çıkar bedenim
Gördükçe kazırım karanlığı
Tırnaklarımla

Ve adını duydukça
İçim aydınlıkla dolar
Senin ışığına açılır gözlerim
Yeryüzü senin yüzüdür bilirim
Baktıkça içim kutuplardan kopan
Buzullar gibi şeffaf ve serin

Pusuladaki yönleri sevmek mi dersin
Sana çıktığı gibi bütün yolların
Bütün yönler de sana çıkar -evet-
Bütün yönleri severim sevmesine de
Belki kuzeyi biraz daha çok--

Kuzeyde toplanmışsın çünkü
Dağların üstüne serip eteğini
Ahitlerde yazılı olan adını
Ben hiç durmadan sayıklarken
Yüzümü dönmüşüm mabedine
Seni bulmuşum senin olmuşum
Karıncı yuvalarının tersine gidip

Durmadan savurur durur saçlarını
Kuzey rüzgârları senin
Şu gördüğüm denizin dalgaları bile
Hiç kıskanmaz olur mu seni
Şimdi elinden ne gelir Poseidon'un
Gelgitlerine kapılıp gitmişsem ben

Hayat yeryüzünün en güzel masalıysa
Bu masalın kahramanı da sensin bilirim
Sen okundukça yaşanmaya değersin
Benim hep bunu istediğimi bilmelisin

TAPINAK BEDRİYE KORKANKORKMAZ

(Yeryüzü sustuğunda, bir tapınak kalır
geriye.)
en son yanan bendim —
bir köy gibi haritadan silindim
göğre savrulan isten tanır beni dağlar
toprağım dilsiz, taşlarım kimsesiz
ve sobası sönmüş evler gibi
içimde soğuyarak unuttum insanın
sıcaklığını.
terk edilmek nedir bilirim —
bir lambanın camında titreyen
son alevle göz göze gelmektir,
hiçliğe gülümseyerek el sallamaktır
ve dönmemektir artık hiçbir yola.
ne doğuyum, ne batı —
sınırları olmayan bir harabeyim şimdi
çocuklarını saçlarından yerin altına çeken
annelerin çığlığını taşıyor rüzgâr
ve insanlar, birbirine suskun bir dua gibi
öyle kırık, öyle uzak
belki de vakit —
bütün kandilleri içimizde söndürmenin
vaktidir.
bir gülümseme için adadım kendimi
onlar ise tanrılarını susturan taşlarda
çürüdüler
ömürlerini diz çöktükleri yerlere gömenler
bilmiyorlar:
bazen zaman, bir kurban bıçağı kadar sivri
ve bazen bir bakış —
bin yıla denk düşer, kanatır insanı içten
içe.
ölüleri yığdım o eski inançlara
ellerimde un ufak hatıralar
ve bir tapınak gibi eğdim başımı hayata
önce sırtımı döndüm tapınaklara
sonra yüzümü —
ilk defa kendime çevirdim,
bir kıyametin eşiğinde:
yaşamak neymiş, o anda öğrendim.

RAHİYAM OĞUZ ANIL

Ah, güzel Rahiyam, vaveylam, bana gel.
Ekim ayı canhıraş, kış mı ki korkma.
Sana baktım ay gibi Mehlika,
Kaçma, dolunayda yine bana gel.

Fırtına geliyor, kapıları kapa.
Takalar balık avlamaya...
Adalarda sisli puslu sonbahar pek uslu;
Vapurdayım, elimde gazete, üst kat pek dolu.

Bir sigara yaktım çayım la,
Seni özledim, hep ol yanımda.
Pek güzelsin sen, Rahiyam.
Ekim ayı, vapurdayım, üşüdü ellerim.

Kapat kapıları, güzelim, fırtına geliyor.
Sen benimle, Rahiyam, aşk başka oluyor.
Aster çiçekleri artık ekimde soluyor,
Yine de ben seni çok seviyorum.

"KIYAM ZAMANI" DAVUT MORTAŞ

Bir harfin kıyısında doğdum,
suskun alfabelerle emzirildim.
Kalbimde kırmızıya kesmiş bir rüzgâr
ismi unutulmuş bir çığlık gibi...

Geceleri zincir gibi örerdî gülüşünü,
bir mahzen gülüydü sesin.
Ben ateşi taşıırken avuçlarımda,
sen bir dua gibi dizilirdin gözlerimin ucuna.

İsimsiz bir harita gibiydik
topraksız bir coğrafyada:
sen yitik bir sevgiyi kazıdın sokaklara,
ben göğsüme astım çekiçli yalnızlığımı.

Her öpüş,
bir barıkata sürülen cesaretti.
Her susuş,
yasaklı bir şarkının
yakılmadan önceki ilk hecesi.

Sırtında çiviler vardı devrimin,
ama sen yürürdün çıplak ayakla
kan tutardı yolları.
Ben her gece
bir pankart gibi gerilirdim
ellerini hatırlarken.

Ve biz...
birbirimizi düşleyerek büyüttük
bize ait olmayan bir yarını.

AŞK SANA AŞIK MEHMET ŞİRİN AYDEMİR

Benliği ile barışık olan olamaz aşık
mücadele edenin önü karanlık kuyu
paslı pusu atınca eşkiya aşk
gölgesini sollayan değildir aşık

Ölümler meclisine mebus seçerler
Uhrevi ülkenin demokrat halkı
Meftun medfun kitabesini yazar kendisi
Cesaret cübbesini giymişse aşktan

Aşmak ister isen eşliğini gönül pirinin
kıvılcım kıyılı derya'yı geç sen
Kınından çekilmiş kılıca özen
Kanlı kementlere uzat boynunu
O vakit aşk sensin aşk sana aşık

AŞK KAPIMI ÇALARMİŞ ELVİN MÜTALİBOĞLU

Aktım gecelere, koştum yıldıza
Tutuldum o gece, deli bir kıza
Nasıl sevdalanıp ben aşık oldum.
Göğsümden kalbimi çalan hırsıza

İstedim kalbinde yanam közlerle
Şiirsel, romantik, tatlı sözlerle
Beni kül eyledi o alev alev
Sıcak bakışlarla, odlü gözlerle

Ne gecem bitiyor, ne de sabahım
Çıldırıttı aşk beni, yükseldi ahım
Ben ki ne Mecnun'dum, ne de Kerem
Neden bu hallere düştüm Allah'ım

Şeffaf bir sırçası oldu kalbimin
Çizmeye fırçası oldu kalbimin
O, dün tek misafir gelmişti fakat
Bugün bir parçası oldu kalbimin

Bak hâlime. Bak gözlerim kararmış
Aşk insanı ne hallere salarmış
Beklemezdim, hiç bir zaman şu yaşta
Bir kez daha aşk kapımı çalarmış

DOĞRULUK NERESİDİR İBRAHİM ŞAŞMA

Mahşerde insanın ak ola yüzü.
Özüne yakışır olmalı sözü.
Doğruluk küllenmez, tazedir közü;
Bir dostun aşkına, yandığı yerdir.

O varken can bulur, edep ve hayâ.
Nazarında erir, kum olur kaya.
Doğruluk, susayan kalplerin suya;
İrfan çeşmesinden kandığı yerdir

Devadır, dermandır kalbin pasına.
Âdemi götürür, dostun hasına.
Doğruluk, garibin sabır tasına,
Ekmeğini aşkla bandığı yerdir.

Âdem haktan olsa, kem yoldan sapsa.
Cihan cennet olur, düsturu yapsa.
Doğruluk, nefsimde kıyamet kopsa;
Fırtına, boranın dindiğı yerdir.

Ateşte üşümek, külünde yanıp.
Dostun kapısına aşkla dayanıp.
Doğruluk bendeki ben' in uyanıp;
Kibir dağlarından indiğı yerdir.

Üç hece değildir, sadece yekûn
Olmazsa işlemez derine kökün.
Doğruluk en kutlu, en ağır yükün
İnsanın sırtına bindiğı yerdir.

Pir Sultan Abdal'ın dertli sazı mı?
Ben neyle unuttum, özde sızımı?
Doğruluk, som altın eyler sözümü.
Katrenin ummana döndüğü yerdir.

Bırakma ruhunu, hırs kafesinde.
Terazi hakikat, tart kefesinde.
Doğruluk insanın dost nefesinde
Cehennem bile söndüğü yerdir

Bir ak güvercinin kalbe konması,
Yağmurun göklerden aşkla inmesi.
Doğruluk, gecenin güne dönmesi;
Bin türlü marazın onduğı yerdir.

Hakikat aşkına , yolları aşıp.
Katreyken çağlayan, sel gibi taşıp.
Doğruluk, insanın ham iken pişip
Kamiller safına konduğu yerdir.

Ne bir pul gözetir, ne de sarayı.
Kapatır dost ile açık arayı.
Doğruluk pak eder, akı karayı.
Kalplerin nur ile yunduğu yerdir.

Âdeme mihmandar bir ömür boyu.
Ustaya çevirir dergâhta toyu.
Doğruluk kavrulan dudağa suyu,
Resul'ün avcundan sunduğu yerdir.

Hakikat yurdunda aşk olsun dengin.
İzinden yürürsen kaybolmaz rengin.
Doğruluk meydanda en kutlu cengin.
İnsanın kör nefsi, yendiği yerdir.

Gelmiştir çalmanın, vakti sırası
Kapı da burası, dost ta burası.
Doğruluk Yunus'un isli çırası.
Şavkının mayama sindiği yerdir.

FÜRUĞ FERRUHZAD'a MEKTUBUM-2 CİHAN SÖYLEMEZ

Gece, fırtına ile sarsıldığında
Karanlık, çatılardan ısıklık çaldığında
Gökyüzü, kül rengine büründüğünde
Gerçekler, tiyatro sahnesinde kaldığında
Perde son kez kapandığında
Kör bir sessizlik, göğüs kafesini
doldurduğunda
Su şırıltısı, kulaklarını tırmıkladığında
Ve alkışlar “elveda” diyerek
Gürlediğinde
Bil ki, bu yolculuk uzun
Zemperi değildir ona tek bir yaren
Kederdir, zihninde ki prangalardır
Matem renginde alın yazısıdır
Altı değişik gönül heybesidir
Her ağır adımda dökülen
Tıpkı eski bir hikâye de olduğu gibi
Bir çocuğun masum gözyaşlarıdır
Geride kalacak olanı, bir tek Tanrı bilir
Ama heybesinde bir şey kalmadığı
Yanaklarından süzülen tuz kadar aşikâr
Birikir göl olur, ırmak olur akar
Bahr-i ummana
Dedim ya perde kapandığında
Etrafta bir sessizlik olur
Alkışlar seni değil, beni değil
O kaderi alkışlar
Ve keder boynumuzda asılı
Gelecek baharı, bekler
Gözyaşı kurumadan
Fırtınaya karşı
Bir dağ doruğunda
Bir çalı dibinde
Ve belki insafa gelir, Tanrı
Alır bu ateşi, yüreğimizden
Sevgili Furuğ
Sevgili Ferruhzad

HOŞÇA KAL DEME ZAMANI ÖZLEM TEZCAN DERTSİZ

yaprağın sesi esmerdi
bir dal çitirtisi, gittin
sözlerinin rengiydi gidip dönmemek,
ceplerinden dökülürdü güz şarkıları
bir öykü yazacaktın kimsesiz otellerde
erken açan bir çiçeği görünce.

ellerin, uzak denizle ıssız adanın çocuğu
kâğıttan kayıklar yapardın gitmeye hazır
şairlere inanmaz, şiirleri koklardın
her gün bırakıp giderdi bu kenti baharların

saksılarındaki menekşeler hiç tutmadı
çiçekler yürümezdi eski bahçelere
nereye varacağını bilemediğin yolları
masallarla uyuttun yatağında geceleri

bahçeli bir köşke mi dönmüştü
avunmaların
çıkıp gider miydin bir gün gerçekten
hep yol... hep gitmek...
bir nilüfer kadar özgürken

AĞLAR GİBİ GÜLÜYORSUN HIZIR İRFAN ÖNDER

Genç rüzgârı selamlıyor ağaçlar
Dağ evi penceresinin camları kırık!
Gönlüm karaya oturmuş bir gemi
Mevsimler işgal altında!
Hayallerim ürkmüş bir ceylan gibi
Çeneleri kilitlenir mi engin dağların?

Güne baygın bakıyorum, geceye kırgın
İçimdeki çocuğu avutamıyorum!
Ne gidişinin nedenini biliyorum
Ne seni bekleyişimin!
Bir denizkızının koynunda sabahlamışım
Sarhoş muyum ayık mıyım bilmiyorum!

Meşalelerle karşılaşmıştım hayatı
Vazgeçmedim meçhule yürümekten
Mutluluğa hiç rastlayamadım!
Ağlar gibi gülüyorsun diyorlar bana
Beni ölüme mahkûm edenler
Hayatla ölümü cemetmişler!

YAR KENARINDAN CEMAL KARSAVRAN

kırgınım
geceden saçılmış nar gibiyim
dövdüler geceyi
yağmur bulutları
mutluluk pembesi
düşlerimdeyken
sesin yankılandı kulaklarımda
bir mutluluk muştusu ellerin
tutmasaydı elimden
düştüm düşecektim
yar kenarından...

YILDIZLARIN GÖZLERİ Lâvin MİRZA

Gecenin teninde bıraktığı
Nazik esintiler
Sinsi bakışları perdeliyor
Eril kuklacının kucağında
Beyaz güller
Sadece kızıl gecelerde güzel
Der eril kuklacı
Titreyen bedenimi
Okşayarak
Bir çift bakış
Ruhunu zehirliyor
Sıcak fısıltılar arzuya çağırırken

MUTLUYDUK... TUĞBA PERİHAN

Mutluyduk...

90'lı yılların çocukları olarak, gelenekle modernliğin arasında gidip gelirken bazen savrulsak da nerede durmamız gerektiğini her zaman bilirdik. Dalgalandığımız zamanlar olurdu, ruhumuz acır ama yine de ayakta dimdik dururduk. Çünkü bir derdimiz, bir özenimiz vardı. Aile...

Annem üzülmesin, babam benden vazgeçmesin istedik. Tüm hataları böyle savardık başımızdan. Ailemizin derdi olmak korkuturdu bizleri çünkü bizler onların var olan tüm dertlerini bitirmek istedik.

Kendimiz için yaşamazdık yani, ne izletilenler ne de toplum bizi biriciklik algısına sıkıştırırdı.

Çocuk psikolojisini yaralayan, yok eden yıllardı kimilerine göre...

Her dönemin ve her neslin yaraları, travmaları olur; bu insanlığın kaçınılmaz sonudur.

Cam bir fanusta büyütülen bir çocukta bile hüznün, korku, yalnızlık bulabilirsiniz.

Gözünün içine bakılan, birey algısıyla büyütülen çocuklarımız bugün kendilerini yalnız hissetmekte... Nasıl oluyor da bunun tersinin yaşandığı yıllardan daha güvensiz ve korkak çocuklarımız? Nasıl oluyor da aile değil tüm dertleri, kendi istekleri ve beklentileri... Nasıl oluyor da toplum ve millet bilincinden bu kadar uzaktalar?

Her dönemin doğrusu, yanlışı vardır. Önemli olan elinde tuttuğun değerlere canla başla sahip çıkabilmektir. Bu düsturla yaşamak, büyümek, büyüttür.

“İfrat ve tefritten uzak dur, vasatı tercih et; çünkü işlerin en hayırlısı orta olanıdır.” Der Beyhakî. Doğru olanı terk etmemektir tüm mesele...

Gelecek geçmişin birikimi üzerine inşa edilmelidir, yıkılıp sil baştan değil.

Bizi var eden aile kavramı da sıkı sıkıya sarılmamız gereken en mühim konudur.

Toplumu var edecek tek yapı ailedir. Hani insan tırnağı sökülürken derin bir acı yaşar ya aileden ayrılmak da ruhunu kavuran, istemeden içini parçalayan bir sancı gibi olmalıdır.

Çünkü bizi biz yapan en tatlı anılar, yüzleri gülümseten kareler hep ailenin bir arada olduğu zamanlardan çıkıp gelmez mi aklımıza?

Hatırlar mısınız?

Bakkalların defterlerinde hesap biriktirdiğimiz günleri, ay sonu ödenen rakamları?

Abur cubur bilmezdik pek, zaten ona verilecek parayla annelerimiz bakliyat, sebze alırdı yemek çıkardı altı kişilik bir aileye... Ama evde annelerimizin reçelle yaptığı elma şekerinin tadını da hiçbir pastane veremezdi bizlere. Ya da süt, nişasta ve şekerin unutulmaz uyumundan çıkan muhallebi, şanslıysak üstüne evde kakao da varsa bir de pudinge döner bu tatlı şöleni...

Akşam ezanından önce evde olması gereken bir nesildik. Hata yaptığında bedelini ödeyen ve sonra o hatayı tekrarlamaya korkan... Ata ne demek iyi bilirdik biz. Bu yüzden toplum ne der diye yaşamazdık, topluma uygun yaşamak istedik.

Özgürlüğün başkasının alanına gelince son bulduğunu bilir, hiçbir şeyde aşırılığa gitmezdik, gidemezdik; ailenin verdiği erdemlerden biriydi bu.

“Komşusu açken tok yatan bizden değildir.” diyen Peygamberimizin öğüdüyle yaşardı anne-babamız; korkarlardı akrabayı, konuyu komşuyu incitmekten, her zaman dikkatli davranırlardı. Acıttık mı hamburgerler, pizzalar verilmezdi, salçalı ekmekti tüm çocukların favorisi.

Zengini de fakiri de orta hallisi de aynıydı. Kimse kimsenin gözünün içine sokmazdı hayatını.

Gösterişten uzak, olanla yetinen, saygının ne olduğunu bilen mutlu çocuklardır biz...

Sevgi Erol Öçal: “Şiir, hem yazan hem de okuyan için bir terapi, bir ihtiyaç.”

SÖYLEŞİ: Aslı Kemal Gürbey

Bugün, şiir yolculuğunu kararlılıkla sürdüren değerli bir şairle birlikteyiz: Sevgi Erol Öçal. Şiirleri pek çok dergide yayımlanan Öçal, şimdi de üçüncü kitabı *Gelincik Gülüşlü Dünya* ile okurlarının karşısına çıkıyor. Kitap, kültür ve sanatın öncü yayınevlerinden biri olan Kalan Yayınları’na basıldı. Öçal’ın sözcüklerle kurduğu köprü; eleştiriler, katkılar ve okurun beğenisiyle güçlenmişe benziyor. Kısacası, “iyi ki şiir var, iyi ki şiir okuyan güzel yürekler var” diyen bir şairin dünyasına misafir oluyoruz. Buyrun söyleşimize.

Merhaba Sevgi Hanım. Yeni eserinizi hayırlı olsun. Evvelce iki şiir kitabınız yayımlanmış fakat ben son kitabınız vesilesiyle sizi tanımış oldum. İyi ki de tanışmışım. Benim durumumda olanlar için kendinizi tanıtır mısınız?

Şiir sever yürekler ve Aslı Hanım, merhaba. Ne güzel bir giriş yapmışsınız. Güzel dilekleriniz ve sözleriniz için çok teşekkür ediyorum. Kendim için söyleyeceklerim: Doğayı ve hayvanları seven, insanları dinlemeyi ve anlamayı önemseyen, duygusal ama mantığını ön planda tutan, okumayı, müzik dinlemeyi, dünyayı ve ülkemizi gezmek için fırsat yaratmayı seven; ismiyle uyumlu, empatik ve güvenilir biriyim. Bu değerlendirme hem başkalarının hem de benim gözümde böyle. İnsanların benliği, içsel ve dışsal görüntülerin birleşimiyle gelişir. Kendimizi algılama şeklimiz, kendimize atfettiğimiz değerler; hem iç dünyamızda hem de dış dünya dediğimiz aile ve sosyal çevrede nasıl görüldüğümüzle ilgilidir. Sevgi EROL ÖÇAL’ın kendisiyle ilgili algısı da bu yöndedir. Kendimle ilgili klasik bilgiler şiir kitabımda mevcut, bu yüzden onları yeniden yazmayı istemedim.

Diğer kitaplarınızı okumadım, dolayısıyla bu konuda fikrim yok. Gelincik Gülüşlü Dünya ise yalnızca 50 sayfa olmasına rağmen imge yoğunluğu öylesine güçlü ki okurda nefis bir tat bırakıyor. Bu özel bir yetenek. Şu soruların yanıtını merak ediyorum: Şiire nasıl, nerede başladınız? Ve bu aşamaya nasıl geldiniz?

Aslı Hanım, gözlem yeteneğiniz çok iyi, sizi tebrik ediyorum. Şiir ve şiir dili konusunda da bilgi sahibisiniz. Şiirlerim için verdiğiniz geri dönüşler motive edici, çok teşekkür ediyorum.

Şiire nasıl ve nerede başladım? Sanıyorum “çocukken” diyeceğim. Çünkü çocukluk, insanın en saf ve şiir halidir. Masal gibi bir şehirde doğdum. Kristal karların milyarlarcasıyla tanıştığım o şehir... Göklerini şimal yıldızlarının bezediği, buzlu camlarına düşlerin çizildiği; nar gibi kömür sobasının beyaz badanalı duvarlarla dans ettiği, tavanları yüksek o evde... O şehirde doğan her çocuk bir şiir, her sözcük şiirseldi sanki. Doğanın hem çok keyifli hem de çok zor olduğu o şehirde büyürken, önce sizde iz bırakanları yazıyorsunuz. Ben de öyle yapardım; çocukluk ve gençlik hatıralarını yazardım. Sonra üniversite yılları başladı. Psikolojiye çok ilğim vardı ve bu ilğim doğrultusunda psikoloji okudum. Ortaokul, lise ve üniversite yıllarında edebiyat öğretmenlerim yazmam konusunda beni hep teşvik etmiştir. Mesleki yaşantım boyunca hiç yazmadım. Ancak pandemi sürecinde yeniden yazmaya başladım. Hem de ne yazmak! Her gün yazıyordum. Beni etkileyen her şeyi sözcüklere dökmek çok rahatlatıcıydı. Akdoğan Yayınevi’nden çıkan diğer iki şiir kitabım *Gelincik Tarlası* ve *Leylak Kokusu*, bu sürecin birer sonucu oldu. Her iki kitapta da anılarımı, ailemi, duygularımı, gençliğimi, çocukluğumu ve elbette kayıplarımı anlatan şiirler yer aldı. Bu kitaplarda basılan şiirlerim ve basılamayan pek çok şiirim, ruhen özgürleşmeme vesile oldu. Sevgili annemin acısını da şiir yazarak normalleştirdim. Peki, nasıl geliştim ve bu aşamaya nasıl geldim? Her iki şiir kitabım pek çok okuyucuya ulaştı. Onlardan gelen geri bildirimleri önemsedim. Okurlarım, kullandığım dili çok samimi, imgelerimi ise çok güçlü bulmuşlardı. Ancak şiir konusunda otorite olan bazı okuyucularım- ki bunlardan biri Veysel Çolak hocamdır- şiirlerimin “şiir sanatı” açısından zayıf ve eksik yönleri olduğunu belirtti. Ben de yazdığım şiirlerde bu eksiklikleri gidermeye çalıştım. Şiirlerimi dergilere yolladım. Dergilerde beğenilen ve yayımlanan şiirlerim, doğru yolda olduğum konusunda beni yüreklendirdi. Ve sonuç: *Gelincik Gülüşlü Dünya*.

Bir hayli zamandır yazıyorsunuz. Evvelce iki şiir kitabı da yayımlamışsınız. Sizi şiire bağlayan bir tutku olduğu çok ama çok belli. Şunu sormak istiyorum: Şiir yazmak sizin için ne anlama geliyor?

Aslı Hanım, çok değerli bir soru. Bence şiir bir haykırış, bir çılgılık; duyulmayan içsel sesinizin,

bilinçaltınızın dışı vurumu. Şiir, sözcüklerin sizin adınıza konuşmasıdır. Şiir yazmak, beni rahatlatan, soluklandıran bir durumdur. Kocaman ağaçların içinde var olan direnişçi gelinciklerin rüzgâra meydan okuyuşu, “Ben de varım!” deyişi... Coşkunun, kederin, sevincin, umudun söze dizilmesi; ayrılığın, zulmün, yok oluşun ve var oluşun sesi...

Genelde her şaire sorduğum bir sorudur. Aynı soruyu size de soruyorum. Sevgi Erol Öçal’a göre; 1) Şiir nedir? 2) Şair kimdir?

Şiir insandır, insan şiir. Duyguların, düşüncelerin, inançların, değerlerin el ele tutuşup halaya durduğu yerdir şiir. Ağıtların, türkülerin ağılaştığı, sarıldığı; sevgilerin, sürgünlerin birleştiği yerdir şiir. Var olmanın, insan olmanın dayanılmaz ağırlığının zılgıtıdır şiir. Şiir çok şeydir. Şiir, karşı çıkıştır. Şair de insandır. Şair; şiir yazabilecek kadar hassas, düşünen, düşündüren; toplumsal olaylara duyarlı, sevecen; insanı ve insan olmayı önemseyen, liderlik özellikleri taşıyan, öncü, okuyan, gezen, gören kişidir. Şair, kendisi olmayı başaran; doğal, içten, adaletli, maskesiz insandır.

Şiirinizde yoğun bir imge dili var; evet, bu imgeler yalın ama kimi eleştirmenler için yine de ‘fazla kapalı’ bulunabilir. Sizce şiir, okurun hemen kavrayabileceği açıklıkta mı olmalı, yoksa okuru arayışa zorlayan bir kapalılıkta mı olmalı?

Bu soru bence kendi içinde cevaplanmış. Şiir her ikisi de olmalı. Hem okuyucu yazılanı hemen kavrayabilmeli, şiir o kadar yalın ve açık olmalı. Hem de şiir okuyucuyu arayışa yönlendirmeli; ama sıkmadan, bunaltmadan, fazla yormadan. Ben yazarken bu dengeyi kurmaya çalışıyorum. Sanırım ben de fazlasıyla kapalı şiirleri pek keyif alarak okumuyorum. Kendimi de okuyucunun yerine koymaya çalışıyorum. Şiir okurken keyif almak önemli bence. Umuyorum ki siz de yazdıklarımda bu lezzeti buldunuz. Değerlendirmenizden öyle algıladım.

Söyleşi yaptığım şairlere bu soruyu soruyorum. Çünkü dijitalleşen, yapay zekalaşan günümüzde tartışılan bir mesele. Şiirin gelecekte hiçbir karşılığının kalmayacağını, hatta tamamen ortadan kalkmasa da ciddi bir değer görmeyeceğini savunanlar var. Bu fikre katılır mısınız?

İlginç bir soru. Her şeyin dijitalleştiği, mekanikleştiği bir dünya var maalesef. İnsan ve ilişkiler de nasibini alıyor bu durumdan. Mutluluk, bir duygu olarak azalırken; hırs ve maddi kazanç her şeye damga vuruyor. Duygusal boşluklar çoğalıyor. İnsan ruhu, pek çok nedenden dolayı çırpınıyor. Böyle bir dünyada şiir çok naif kalıyor tabii ki. Belki çok ileri zamanlarda bu durum olacak; yani artık şiir değer görmeyecek, şiir yazan kimse olmayacak. Muhtemel bir durum bu olabilir. Ama şimdiye bakarsak, şiir gerekli. Çünkü şiir, hem yazan hem de okuyan için bir terapi, bir ihtiyaç. İleride ihtiyaçlar değişince, şiir de değişebilir pek tabii.

Bir sorumda şu: Türk toplumu olarak şairlere ve yazarlara karşı yaklaşımımızı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şiir sever bir toplum olduğumuzu düşünüyorum. Tabii ki etkilendiğimiz şairler farklılık gösterebilir. Bazılarımız toplumsal şairleri ve şiirleri daha çok sever, bazılarımız ise duygusal ve bireysel şiirleri. Şiir sevgisi, psikolojik ihtiyaçlarınıza göre değişkenlik gösterebilir. Duygularımıza hitap eden şiir ve şair, en çok beğenilen ve okunan olur. Sanatı önemseyen bir toplum olmak için öncelikle temel ihtiyaçların karşılanması gerekir. Psikoloji biliminde bilindiği üzere Maslow’un İhtiyaçlar Hiyerarşisi vardır. Karnı aç olan bir insan için şiir öncelik değildir. Bu kapsamda, bu soruyu değerlendirmek gerekir diye düşünüyorum.

Şair etkisi diye bir durum var. Şairler genellikle kendi özgün seslerini ararken başka isimlerden de etkilenirler. Siz de edebiyat yolculuğunuzda şairlerden etkilenmiş olmalısınız. Ama aynı şairler kendi özgün şiirlerini de yaratmak isterler. Sorum şu: Şair etkisi, şiirinizde bir gölge bıraktı, yoksa kendi sesinizi daha güçlü bulmanıza mı yardımcı oldu?

Yine güzel ve doğru bir soru, Aslı Hanım. Ben şiir okumayı severim, özellikle toplumsal içerikli şiirleri. Kendi şiir sesimi ararken muhakkak etkilendiğim şairler olmuştur. Ancak şiirlerimde bu etkinin gölgelerine pek rastlamadım. Tabii ki bu benim değerlendirmem; bence bu sorunun cevabını okuyucu verir. Bana göre şiir okumak, şiir yazan birisi için hem mecburiyet hem de önemlidir. Şair ve şiirden etkilenmek ve bu etkiyi şiirlere taşımak ise, şiir yazan kişinin yaratıcılığını köreltir, gelişmesine engel olur. Belki şiirin özünü bozmadan, biçimsel olarak bir çerçeve çizebilir

etkisi altında kalınan bir şair ve şiir. Ama şiir yazan kişi kendi dizelerini yaratıcılığıyla birleştiremezse, yazma yetisi sürekli olmaz ve kaybolur.

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Okurunuz bol olsun.

Ben çok teşekkür ediyorum. Sizler gibi sanat konusunda iyi gözlemci ve yetkin gençler çok okusun, var olsun.

Prof. Dr. Cengiz KURTULUŞ:
“Kitabım İstanbul’un kent mirasının kaybolmadan kayıt alınma ihtiyacından doğmuştur.”

Söyleşi Aslı Kemal Gürbey

İstanbul’un tarihini taşlarında, duvarlarında, kapılarında ve kulelerinde taşıyan surlar, yüzyıllardır şehri hem koruyan hem de ona kimlik kazandıran birer sessiz tanık olarak ayakta duruyor. Prof. Dr. Cengiz Kurtuluş, *Günümüzde İstanbul Surları, Kule ve Kapıları* adlı çalışmasında, bu kadim yapıları yalnızca belgelerle değil, sahada adım adım dolaşarak, ölçerek, fotoğraflayarak ve tarihsel kaynaklarla destekleyerek günümüze kazandırdı. Eser, tecrübeli bir yayınevi olan Kalan Yayınları etiketiyle geçen hafta raflardaki yerini aldı. 2022-2023 yıllarında tamamlanan saha çalışmaları ve titiz araştırma süreciyle ortaya çıkan bu eser, surların bugünkü durumunu gözler önüne sererken gelecek kuşaklara da kalıcı bir miras bırakmayı amaçlıyor. Biz de hem akademik yönüyle hem de kişisel deneyimleriyle şekillenen bu değerli çalışmayı konuşmak üzere Prof. Dr. Cengiz Kurtuluş ile bir araya geldik. Yazarla yeni eseri hakkında bir söyleşi yaptık. Buyurun söyleşimize...

Merhaba Cengiz Bey. Eseriniz için sizi tebrik ederim. Eseri beğenerek okudum. Kaleminize sağlık. Sizin kim olduğunuzu okurlarımıza tanıtarak başlamak istiyorum. Cengiz Kurtuluş kimdir?

Ben bir araştırmacıyım. Jeofizik profesörüym. Jeofizik mühendislik alanında uzun yıllar akademisyenlik yaptım ve hâlen bu alanda araştırmalarımı sürdürüyorum. Benim için bilimsel araştırma, merak ettiğim sorulara sistemli ve titiz bir şekilde yanıt arama sürecidir. Her bulgu, her gözlem beni hem heyecanlandırır hem de yeni sorular sormaya yönlendirir. Araştırma yaparken amacım sadece veri toplamak değil; doğayı, tarihi ya da mekânı anlamak ve bu anlayışı başkalarına da aktarabilmektir. Bilim, benim için sürekli öğrenmek, sorgulamak ve keşfetmektir. Tarih, arkeoloji ve güzel sanatlar özellikle ilgi alanım. İstanbul’un tarihî dokusuna ve özellikle surlarına ilgim, hem kişisel merakım hem de

sahadaki gözlemlerim sayesinde gelişti. Bu ilgi beni 'İstanbul'un Surları, Kule ve Kapıları' adlı kitabı yazmaya yönlendirdi.

Günümüzde İstanbul Surları, Kule ve Kapıları adlı çalışmayı kaleme alma fikri hangi ihtiyaç ve düşünsel arka planın ürünü olarak ortaya çıktı?

İstanbul Surları, kuleleri ve kapıları ile her zaman merak uyandırıcı olmuştur. Öğrencilik yıllarımda Edirne kapı ve civarında öğretmenlik yaptığım yıllarda hep surların etrafında olduğum için araştırmak istemiştım ancak uzun bir zaman alan bu süreç şimdiye kadar uzandı ve günümüzde İstanbul surları eserim ortaya çıktı. İstanbul'un surları 1500 yılı aşan bir süre boyunca kentin kimliğini şekillendirmiştir bununla beraber nüfus artışı, kentleşme ve deprem neticesiyle bu yapılar unutulmaya, yıkılmaya başlamıştır. Surları kaleme alırken kentin yaşayan belleğini yeniden görünür kılmayı amaçladım. Bu kitap kentin mirasının kaybolmadan kayıt alınma ihtiyacından doğmuştur.

İstanbul'un surları, kuleleri ve kapıları arasında iki yıl süren araştırmalar yaptınız. Saha çalışmalarınız sırasında incelediğiniz sur, kule ve kapılar arasında, tarihsel, simgesel, estetik açıdan sizi en fazla etkileyen yapı hangisiydi?

Beni en çok etkileyen Altınkapı ve Mevlanakapı oldu. Altınkapı 'daki üst üste konmuş büyük mermer bloklar dikkat çekicidir. Mevlanakapı mimari tarzı sanatsal yönden göz doldurmaktadır.

Çalışmanız boyunca araştırma sahanızı karış karış gezdiğiniz anlaşıyor. Size sorum şu olacak: İstanbul'un sürekli değişen/dönüşen yüzü karşısında, toplum olarak biz surları, kuleleri ve kapıları koruyabildik mi, yoksa zamanın akışına mı bıraktık?

Kısmen bir bölümü korunaklı ancak bölgesel olarak zamanın akışına bırakılmış olup özellikle Haliç sur, kule ve kapılarının çoğu günümüzde mevcut değildir. Ben saha araştırmamı yaparken özellikle Haliç surlarında zorlandım ve bulabildiklerimi kaleme aldım. Daha ziyade Yedikuke'den Ayvansaray'a kadar olan kara surlarında onarım yapılmaktadır. Topkapı -Edirnekapı arasında surlarda büyük hasar oluşmuş durumda. Maalesef daha fazla bakıma ihtiyaç duymaktadır.

Tarihsel mirasımızın önemli parçaları olan surların, kulelerin ve kapıların korunması için günümüzde hangi somut adımlar atılmalı; bu yapıları geleceğe taşımak için nasıl bir koruma stratejisi izlenmelidir?

Uluslararası standartlara uygun olarak restorasyon çalışmaları yapılmalı. Düzenli olarak sürdürülebilir bakım arkeolojik ve mimari belgeleme yapılmalı. Surların çevresinde kaçak yapılaşma ve kontrolsüz kentleşmeye izin verilmemeli. Sur çevresi arkeolojik sit alana statüsüne uygun olarak düzenlenmelidir. Yeşil alanlarla surların görünürlüğü artırılmalı ve etrafında güvenlik önlemleri alınmalı. Güvenlik sıkıntısını ben araştırmamda yaşadım.

Siz, ben daha doğmadan 1975 yılında lisans mezuniyeti olan, uzun yıllardır üniversitede görev yapan bir akademisyensiniz. Yaşınıza rağmen çok çaba, emek ve zaman isteyen bir metot olan saha araştırmacılığını tercih etmeniz beni etkiledi. Bu harika araştırmayı tamamlamak için 2022-23 yıllarını sahada geçirdiniz. Surlar üzerindeki incelemeler sırasında hayati tehlikeler atlattınız. Son yıllarda genç akademisyenlerin masa başında kalmayı tercih ettikleri, sahaya inmeyi pek sevmedikleri yönünde bir eleştiri var. Siz tecrübeli bir bilim insanı olarak bu görüşe katılıyor musunuz? Eğer katılıyorsanız bunun sebepleri hakkında neler söylemek istersiniz?

Bu durum hem kişisel eğilimlerle hem de akademik sistemin yapısıyla ilgili değişebilir. Akademisyenler sahadan ziyade masa başında kalmayı tercih edebilir fakat bunu genele indirmek doğru değil. Saha çalışması maddi ve zaman açısından daha zorlayıcı. Bazı saha çalışmaları zorlu veya tehlikeli koşullarda olabiliyor. Akademisyenler, kariyerlerinin başında risk almak yerine daha güvenli, kontrol edilebilir olduğundan tercih edebilir. Günümüzde bazı disiplinlerde bilgisayar simülasyonları, büyük veri analizleri veya çevrimiçi araştırmalar ön plana çıkıyor. Bu da fiziksel sahaya çıkma ihtiyacını azaltıyor. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, birçok genç akademisyen sahaya çıkmayı istiyor ama sistemsel engeller veya kaynak eksikliği bunu kısıtlayabiliyor. Yani mesele sadece motivasyon değil; aynı zamanda yapı ve koşullarla da ilgili.

İstanbul surlarının bugünkü durumu ile ilgili önemli bir kitap yazdınız. Bu kitabı genç

kuşaklara miras olarak bıraktınız. Emeklerinize sağlık. Öte yandan genç kuşakların tarihe karşı bir ilgisizlikleri olduğunu söyleyenleri duyuyoruz. Gençleri ata mirasına sahip çıkmadıkları için eleştirenler de var. Sizin görüşünüzü merak ediyorum?

Ben o kadar karamsar değilim. Bence gençleri ata mirasına sahip çıkmamakla eleştirmek doğru değil. Aksine, birçok genç, kültürel ve tarihî değerlerimize büyük bir ilgi ve merak gösteriyor. Sadece bunu farklı biçimlerde, modern yöntemlerle ve yaratıcı yaklaşımlarla ifade ediyorlar. Atalarımızın bıraktığı mirası koruma ve yaşatma konusunda duyarlı olduklarını görmek, gelecek için umut verici. Gençlerimiz ata mirasına özellikle son zamanlarda daha meraklı. Bu kitaba da başvuracaklarını düşünüyorum.

Önümüzdeki süreçte farklı eserler yazma gibi bir planınız var mı? Varsa konusu yine tarihsel yapılar mı olacak?

Çalışmalarım sürüyor. Yeni kitap projelerim var. Jeofizik alanında çalışmalar yapmaktayım. Yeni gelecek projelerde bu alanda olacak.

Mehmet Tuncay Gürtuna: “Benim için “yazma”nın temelinde paylaşmak yatar.”

SÖYLEŞİ: Aslı Kemal Gürbey

Hukukçu, siyasetçi, sporcu ve yazar kimlikleriyle hayatın pek çok alanında iz bırakan Mehmet Tuncay Gürtuna, yeni kitabı “*Tanrı Adına, Din Adına, Devlet Adına, Kral Adına Adalet; Engizisyon*” (185 sayfa) ile adalet, hukuk ve din ilişkisini tarihin karanlık sayfalarına doğru cesur bir yolculukla ele alıyor. Engizisyon kavramının kökeninden, Batı’daki uygulamalarına ve İslam Dünyası’ndaki yansımalarına kadar geniş bir perspektif sunan eser, günümüze de ışık tutuyor. Bugün kendisiyle hem kitabını hem de uzun soluklu yaşam ve yazma tecrübesini konuştuk.

Şu an 80 yaşının üstündesiniz. Daha önce *Demirci Tubal, Fenerbahçeli Cıvıv, Taşın Yolculuğu, Cumhuriyet Yolu 100. Yıl ve Tatar Efe* gibi eserleriniz yayımlanmış. Sizin gibi yazmada bir süreklilik kazanmış olan her yazarın muhakkak bir yazma amacı oluyor. Her yazar yazmakta farklı ama anlamlı bir şey buluyor ve yazıyor. Siz yazmakta ne buluyorsunuz?

Benim için “yazma”nın temelinde paylaşmak yatar. Bilgi, Tanrı’nın bize bir lütfudur ve bunu kendimizle birlikte toprağa mahkûm etmek en azından diğer insanlara haksızlıktır Burada asla ululanmak niyetinde değilim ama en küçük hatta önemsiz görünen bir bilgi kırıntısı bile bir başka insanın dağarcığında önemli bir zenginlik yaratabilir.

Mehmet Bey; hem hukukçu hem siyasetçi hem de sporcu olarak çok farklı alanlarda deneyimlere sahipsiniz. Bunca tecrübenin yazarlığını nasıl bir katkısı oldu?

Bütün yazılan çizilen eserlerin ana konusu insandır. Değişik alanlardaki yaşam tarzım insanları daha değişik ortamlarda ve kimlikleriyle tanımak imkânı verdi ve bu da yazdıklarımı şekillendirdi.

Oldukça derin ve yazması meşakkat gerektiren “Engizisyon” konusunu yazmaya nasıl karar verdiniz. Sizi bu konuyu araştırmak üzere harekete geçiren motivasyon neydi?

Hukuk Fakültesindeki öğrenciliğimden beri ceza yargılama usulleri ile cezalandırma yöntemlerini hep sorgulamışımdır. Önceleri bunun sistemin gereği olduğunu düşündüm ama zaman içinde yanıldığımı ve beni rahatsız eden hususların sistemden daha doğrusu sistemin uygulayıcılarından kaynaklandığını fark ettim. Nihayet özellikle siyaset alanındaki uygulamaların geçmiş karanlık dönem yöntemleriyle benzerliği beni bu konuda daha derinden incelemeye sevk etti.

Bir ortaçağ kurumu olan Engizisyon kurumunu sizin kitabınız sayesinde daha yakından tanımış oldum. Yeni ve şaşırtıcı bilgiler öğrendiğim için de mutluyum. Araştırmalarınızda sizi en çok sarsan veya şaşırtan bilgi ne oldu?

Beni en çok şaşırtan husus; İslam dünyasındaki “Sorgulamaların” Avrupa’daki eski çağ yöntemleriyle benzerliği oldu. İtiraf edeyim ki Orta Doğu coğrafyasında yaşanan adaletsiz gibi görünen yani sadece bir tek iradenin emriyle verilen cezaların aslında, göstermelik de olsa, bir sorgulama hatta yargılama sürecinden geçtiğini görmek oldu.

Şu sorunun yanıtını merak ediyorum. Bir ortaçağ kurumu olan Engizisyon bitip gitti mi yoksa günümüzde yansımaları devam ediyor mu?

Nitelendirmeniz çok yerinde; gerçekten yansımaları sürüp gitmekte; hala aynı adaletsiz, hukuka hatta yasalara aykırı sorgulama yöntemleri uygulanmakta hatta usulen “tedbir” olması gereken bazı uygulamalar adeta peşin cezalara dönüştürülmektedir.

Her yazarın etkisinde kaldığı başka yazarlar mutlaka vardır. Mehmet Tuncay’ı etkileyen yazarlar kimler oldu?

Öncelikle Mustafa Kemal ve NUTUK... Samimiyetle ifade etmek isterim ki, hemen hepsi beni bir yerlerden yakalamış ve etkilemiştir.

Genç kuşaklara hem hukukçu hem yazar kimliğinizle ne tavsiye edersiniz?

Öncelikle şunu hiç unutmasınlar ki bu Dünya yalnız biz insanlar için yaratılmadı, diğer bütün canlar ve canlılarla beraber yaşamak için yaratıldı. O halde sağlığınız el verdiğince YAŞAYIN, ÖZGÜRCE YAŞAYIN, ÖZGÜRCE DÜŞÜNÜN VE UNUTMAYIN Kİ SİZİN DİŞİNİZDAKİ BÜTÜN CANLILAR sizin için yaşıyor. Halil Cibran der ki; “*Vermesine vereceğim ama alacak*

el bulamıyorum dersiniz, oysa bahçenizdeki meyve ağaçları ve otlağınızdaki davarlar öyle düşünmüyor. Bırakın da hayat okyanusundan kana kana içmeye hak kazanmış olanlar sizin bardağınızdan da küçük bir yudum alsınlar.” Paylaşın dostlar paylaşın, görmediğiniz, tanımadığınız bir canın sizin önemsemediğinize çok ihtiyacı olabilir.

GÜNHAN KUŞKANAT ROMAN ÖDÜLÜ YARIŞMASI

Kış Leylekleri-Kıyısız Gemiler-Evvel
Aşklar Masalı-Beni Çocukluğumdan Öp-Hiç
Kimsenin Anısı ve Aşk Bir Kar Tanesi
yapıtlarıyla tanınan öykü ve roman yazarı
Günhan Kuşkanat'ın anısını yaşatmak için bu yıl
ikincisi düzenlenen yarışma, roman dalındadır.

-Ödül herkese açıktır, yarışma konusu
serbesttir.

-Ödüle 2025 yılı içinde Türkiye'de
yayımlanmış ve daha önce başka bir ödül
almamış yapıtlar katılabileceklerdir.

-Ödül tek bir yapıta verilir, seçici kurul
gerek gördüğü takdirde ödül bölüştürülebilir.

-Ödüle değer bulunan yapıtın yazarına
30.000 TL para ödülüyle birlikte bir plaket
armağan edilecektir.

-Ödüle katılan yapıtların 5 adet olarak;
Şenay Soylu Kuşkanat

Yeditepe Üniversitesi, İnönü Mahallesi,
Kayışdağı Caddesi, No. 326/A, 26 Ağustos
yerleşimi Ataşehir-İstanbul adresine gönderilmesi
gerekmektedir.

-Ödüle son katılma tarihi 20 Ekim
2025'tir.

-Ödüle değer bulunan yapıt 2026 yılı Mart
ayı içinde açıklanacaktır, ödül töreni ise Nisan ayı
içinde yapılacaktır.

-Ödüle gönderilen yapıtlar iade edilmez.
JÜRİ HEYETİ;

Nursel Duruel-Prof. Dr.Ali Budak-Jale
Sancak-Nemika Tuğcu-Şenay Soylu Kuşkanat...

KİBELE KÜLTÜR SANAT DERGİSİ ŞİİR YARIŞMASI

-Şiir yarışması'na, isteyen herkes
katılabilir.

-Yarışmada seçilecek eserler Kibele
Kültür Sanat Dergisi
sitesinde, kibelekultursanat.com.tr'de
yayımlanmış olan şiirlerden seçilecektir.

-Ödül, ilk üç kişiye verilecektir.

-Yarışmaya katılmak isteyenler, sitemize
üye ise kendi sayfalarında eserlerini
paylaşabilirler. Üye

olmayanlar, dosya@kibelekultursanat.com.tr adre
sine eserlerini gönderebilirler.

-Şiirlerde, tür ve konu serbesttir.

-Yarışma değerlendirme son günü 31
Aralık 2025 olarak belirlenmiştir, bu tarihten
sonra sitede paylaşılan eserler 3. Dönem
yarışmasında dikkate alınacaktır.

-Dönem içinde, eser gönderme ve
yayımlama sayı sınırı yoktur.

-Yarışma sonunda ilk üçe giren eserlere
başarı belgesi ve kitap hediye edilecektir, birinci
gelen eser sahibine ise başarı belgesi-kitap-plaket
hediye edilecektir.

KALAN'DAN YENİ ÇIKANLAR

GELİNCİK GÜLÜŞLÜ DÜNYA

Sevgi EROL ÖÇAL

KALAN YAYINLARI

YUNUS EMRE'NİN ŞİİRLERİNİN PİTİRİM ALEKSANDROVİÇ SOROKİN'İN ÖZGECİLİK TEORİSİ BAĞLAMINDA İNCELENMESİ

Yakar ALMACAK

KALAN YAYINLARI

ENGİZİSYON

-Tanrı Adına, Din Adına, Devlet Adına, Kral Adına Adalet-

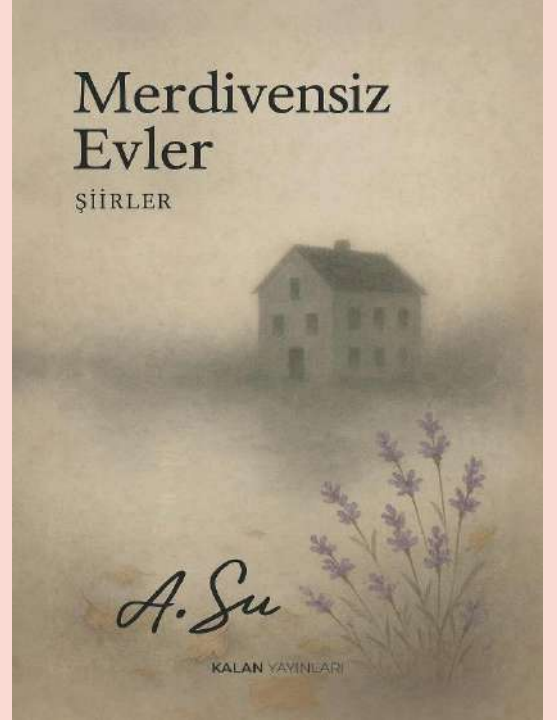
Mehmet Tuncay GÜRTUNA

KALAN YAYINLARI

Merdivensiz Evler

ŞİİRLER

KALAN YAYINLARI

